

Stížnost namítá, že předpisy o chudinském procentu nemají předpisu, že dávku tu má platiti prodávající, i že ani nezapovídají přesunutí placení dávky té na vydražitele.

Nss v nál. Boh. A 2649/23 vyvodil z dvor. reskriptu ze 6. června 1761 č. 586 (zák. Josefa II. sv. IV. str. 67) o zavedení chudinského procenta a ostatních pozdějších předpisů tuto materii upravujících, že chudenské procento má povahu veřejné dávky, kterou je povinen platiti ten, kdo věc dobrovolnou dražbou prodal. Na tomto právním názoru nss trvá. Běží tedy již jen o otázku, mohlo-li býti chudinské procento vyměřeno vydražitelům proto, poněvadž podle dražebních podmínek, podle nichž byla dražba provedena, jsou povinni sami platiti všechny platy a výlohy tak, aby prodávající straně zůstalo nejvyšší podání nezkráceno.

Skutečnost, že předpisy o procentu chudých nezakazují přesunutí placení dávky na vydražitele, je nerozhodna, neboť, bylo-li placení dávky přesunuto dražebními podmínkami na vydražitele, založen byl tím jen soukromoprávní poměr mezi prodávajícími a vydražitelem, ale nemá to ještě za následek právo úřadu předsati placení poplatku vydražiteli, ježto, hledíc k ustanovení § 111 úst. list., veřejnoprávní povinnost vydražitelů platiti dávku musela by býti stanovena výslovně zákonem. Takového zákona však pro obor chudinského procenta není. Není proto nezákonným ani vadným, že žal. úřad nepřihlédl k tomu, že podle dražebních podmínek jsou vydražitelé povinni i tuto dávku platiti, když ustanovením dražebních podmínek o přesunu chudinského procenta upraven a založen byl jen poměr mezi stranami, jenž nemůže měniti ani doplňovati veřejnoprávní předpisy o rozsahu veřejnoprávní platební povinnosti dávkové.

Stejně je právně irelevantní okolnost, že dražba byla provedena podle dražebních podmínek soudem schválených, neboť podle § 277 nesp. pat. č. 208/1854 ř. z. zkoumá soud dražební podmínky jen se zřetelem na soukromoprávní předpisy o platnosti smlouvy, uvedené v §§ 869, 878 a 879 o. z. o.

### Č. 12.151.

**Živnostenské právo: \* Ustanovení § 139 odst. 2 lit. b) živn. řádu ve znění novely z r. 1907 nelze použiti na živnosti tiskařské (§ 15 bod 1 živn. ř.).**

(Nález ze dne 19. listopadu 1935 č. 19.577/35.)

V ě c: Jaroslav H. v P. (adv. Dr. Eduard Kalabis z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o písemnou výstrahu podle § 139 živn. řádu.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: St-l byl rozsudkem krajského trest. soudu v Praze ze dne 8. května 1929 uznán vinným přečinem podle § 42 odst. 3 zák. na ochranu republiky a čl. III. zák. ze dne 15. října 1868 č. 142 ř. z., pře-



stupky § 42 odst. 2 zák. na ochr. republiky a čl. III. zák. č. 142/1868 ř. z., přestupkem § 17 zák. o tisku a přestupkem podle § 9 téhož zákona. Uložený trest byl mu rozhodnutím vrchního soudu v Praze ze dne 14. ledna 1930 snížen na trest vězení 7 dnů a rozhodnutím presidenta Československé republiky ze dne 16. května 1930 změněn na peněžitý trest 500 Kč.

Magistrát hlav. města Prahy výměrem z 2. června 1930 vyslovil, že trestnými činy, uvedenými v rozsudku kraj. soudu tr. v Praze ze dne 8. května 1929 jest ohrožena spolehlivost st-lova, která se požaduje po rozumu § 23 živn. ř. k provozování živnosti koncesované, a udělil mu po rozumu § 139 druhou písemnou výstrahu. Zároveň upozornil ho na ustanovení § 139 odst. 2 lit. b) živn. ř., podle něhož oprávnění živnostenské má se samostatně odnítí na určitou dobu nebo navždy při živnostech koncesovaných obzvláště, dopustí-li se živnostník po opětné písemné výstraže činů, které jsou na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti.

Odvolání proti tomu podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno s podotknutím, že činy, kterých se st-l dopustil a pro které byl potrestán, jsou takového druhu, že vzhledem k své povaze a vzhledem k povaze živnosti st-lem provozované jsou na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti.

Stížnost vytýká, že rozhodnutí toto jest nezákonné, neboť proti st-li jako majiteli živnosti tiskařské bylo postupováno podle § 139 odst. 2 lit. b) živn. ř., ač to přípustno nebylo, ježto tohoto zákonného ustanovení vůbec nelze použití na živnost knihtiskařskou, nýbrž bylo řešiti otázku odnětí živnostenského oprávnění podle ustanovení zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862 č. 6 z r. 1863 ř. z., jenž obsahuje speciální předpisy, které se od ustanovení § 139 odst. 2 lit. b) podstatně liší. Námitku tuto st-l ve svém odvolání neuplatnil. Než přes to není s ní prekludován, neboť nebylo by možno zkoumati, bylo-li na konkrétní případ použito ustanovení § 139 odst. 2 lit. b) správně, kdyby se tohoto předpisu vůbec použití nedalo.

O právu tiskovém byl vydán speciální zákon — zákon tiskový — ze dne 17. prosince 1862 č. 6 z r. 1863. V § 3 praví se, že právo tisknouti spisy, je nakládati a obchodovati jimi, je upraveno živnostenskými zákony. Pokud však jde o právo úřadů odnímati živn. oprávnění příslušným živnostníkům (tiskařům, knihkupcům a jiným majitelům některé ze živností vyjmenovaných v § 16 bodě 1 živn. ř. z r. 1859, nyní § 15 bod 1 zák. č. 39/1883 ř. z.), stanoví se v tomto paragrafu zákona o tisku, že odnětí živn. oprávnění může býti vysloveno pouze tenkrát, nastanou-li u takového živnostníka v onom odstavci stanovené, od ustanovení živn. řádu podstatně se lišící předpoklady. Těmito kategorickými předpisy, kterými byla tato otázka, pokud jde o živnosti tiskové, vyčerpávajícím způsobem upravena, byly odchylné starší předpisy živn. řádu z r. 1859 zrušeny. Za platnosti tohoto zákona nemohlo býti řeči o zakročení živn. úřadu podle § 138 odst. 3 lit. c) živn. ř. z r. 1859, podle něhož při koncesovaných živnostech mělo býti živn. oprávnění odňato, dopustí-li se živ-



nostník po opětné písemné výstraze činů, které jsou na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti. Takovýto postup byl by neslučitelný se zásadami, na nichž je tiskový zákon vybudován. Tento zákon upustil na-  
prsto od systému výstrah, které obsahoval zrušený řád o tisku z 27.  
května 1852. Zák. č. 6/1863 ř. z. přikázal soudům každé potrestání a  
všeliké jiné zakročení proti majitelům živností tiskových pro takové  
trestné činy, které obsahují zneužití tisku. Živn. úřadům vyhradil toliko,  
aby zakročily podle ustanovení živn. řádu proti těmto živnostníkům,  
byli-li odsouzeni pro jiné trestné činy, které nesouvisí s vydáváním a  
rozšiřováním spisů.

Ustanovení § 138 odst. 3 lit. c) živn. ř. z r. 1859 bylo nahrazeno do-  
slovně stejně znějícím ustanovením § 139 odst. 2 lit. b) ve znění zák.  
z 5. února 1907 č. 26 ř. z. Tímto ustanovením nebyla dotčena platnost  
zákona o tisku jako zákona speciálního, pokud se týká trestní kompe-  
tence soudů a jejich zakročování proti majitelům živností v § 15 bod 1  
živn. ř. vyjmenovaným pro trestné činy, spáchané zneužitím tisku. Dlužno  
proto dospěti k závěru, že není přípustno použití ustanovení § 139 odst. 2  
živn. ř. o ztrátě živn. oprávnění na tiskové (knihtiskařské) živnosti.

### Č. 12.152.

**Ž i v n o s t e n s k é   p r á v o: Průkaz způsobilosti k nastoupení živ-  
nosti fotografické není nahrazen zaměstnáním v obchodech s fotogra-  
fickými potřebami.**

(Nález ze dne 19. listopadu 1935 č. 19.633/35.)

**P r e j u d i k a t u r a:** srov. Boh. A 11.167/34.

**V ě c:** František Č. v P. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. spo-  
lečenstvo fotografů obvodu obch. komory v Praze adv. Dr. Jiří Pokorný  
z Prahy) o opověď živnosti.

**V ý r o k:** S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

**D ů v o d y:** Výměrem z 26. února 1932 nevzal magistrát hlav. města  
Prahy na vědomí opověď st-lovu, že bude provozovati živnost fotogra-  
fickou s vyloučením fotografie portrétní se stanovištěm v Praze..., a  
zakázal mu další provozování této živnosti, protože nepředložil přede-  
psaného průkazu způsobilosti pro tuto živnost a ani neprokázal, že je  
od tohoto průkazu po rozumu § 5 zák. č. 140/1926 Sb. osvobozen.

Odvolání proti tomu podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno  
v podstatě z těchže důvodů. Konstatováno bylo, že st-l předložil pouze  
vysvědčení o zaměstnání v obchodě potřebami fotografickými, tedy  
v živnosti obchodní po dobu 3 let a 10 měsíců.

Proti výroku, že st-l nepodal průkazu způsobilosti k nastoupení opo-  
věděné živnosti, namítá stížnost, že st-l průkaz ten podal, neboť ke své  
opovědi předložil doklady, podle nichž byl ve fotoobchodech zaměstnán  
od 22. dubna 1918 do 30. září 1925. Fotoobchody rozumí st-l obchody